

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 9457 van 5 februari 2013
in de zaak A. 207.778/XIV-34.784**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Francine Pauwels
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Leopold De Waelstraat 12
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 24 januari 2013, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 93.817 van 17 december 2012 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 30 januari 2013 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief
rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de algemene beginselen van
behoorlijk bestuur, in casu de motiveringsplicht, niet van toepassing zijn. Wat betreft de
stukken die de verzoeker ter terechtzitting heeft neergelegd, behoort de beoordeling van de

authenticiteit en de bewijswaarde van aangebrachte stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoeker met zijn theoretische uiteenzetting geenszins aantoonde met welke elementen bij de beoordeling van zijn asielaanvraag geen rekening zou zijn gehouden, voorziet artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien maken de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. De verzoeker heeft artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (EVRM) niet aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en kan dit niet voor het eerst doen in de graad van administratieve cassatie.

Zoals hierboven werd uiteengezet, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk over volle rechtsmacht wanneer hij uitspraak doet over een beslissing van de commissaris-generaal. De verzoeker toont niet aan op welke wijze

deze volle rechtsmacht niet voldoende zou zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM noch maakt hij met de algemene opmerking dat “de Raad is blijven hangen in de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas” een schending van artikel 4.3 van Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming aannemelijk.

Waar de verzoeker ten slotte stelt dat het recht op verdediging inhoudt dat hij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit het arrest nr. 45/2010 van 29 april 2010 van het Grondwettelijk Hof dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schenden, in zoverre de vreemdeling die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen repliekmemoirie kan indienen. Het schriftelijke karakter van de procedure verbiedt wel dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. In het arrest nr. 88/2012 van 12 juli 2012 heeft het Grondwettelijk Hof nogmaals gewezen op de bijzonderheid van het vernietigingscontentieux ten opzichte van het contentieux met betrekking tot de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het Hof wijst er daarbij op dat het vernietigingscontentieux “doorgaans een debat van een meer technische en juridische aard” is en dat het in dat contentieux “mogelijk (is) dat onregelmatigheden die de beslissing van de administratie aantasten, pas bij het lezen van het administratieve dossier aan het licht komen of dat juridische argumenten waarop de administratie steunt, pas in de door de tegenpartij neergelegde nota ter kennis van de betrokken vreemdeling en zijn raadsman worden gebracht”. Uit het voorgaande volgt dat het niet discriminerend is dat een vreemdeling die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen instelt niet over de mogelijkheid beschikt om een repliek- of synthesesmemoirie in te dienen, terwijl de vreemdeling die een beroep tot nietigverklaring instelt wel over die mogelijkheid zou beschikken. Noch met betrekking tot de volle rechtsmacht, noch met betrekking tot het niet schriftelijk kunnen repliceren, zet de verzoeker ook maar enigszins uiteen met welke elementen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben nagelaten

rekening te houden bij zijn beoordeling van de zaak. Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijf februari tweeduizend dertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams